



# АДВОКАТСКА КОМОРА СРБИЈЕ

Дечанска 13, 11000 Београд, Србија  
Телефон: +381 11 32-39-072    Fax: +381 11 32-32-203  
e-mail: [komora@sbb.rs](mailto:komora@sbb.rs)    [ajk.srbije@gmail.com](mailto:ajk.srbije@gmail.com)

Број: 1337/2011  
15.09.2011.

Орган	Орг. јед.	Број	Датум	Файл	Вредн.
1/27					

**ВИСОКОМ САВЕТУ СУДСТВА**  
**МИНИСТРУ ПРАВДЕ**  
**ПРЕДСЕДНИКУ ВРХОВНОГ КАСАЦИОНОГ СУДА**  
**ПРЕДСЕДНИКУ АПЕЛАЦИОНОГ СУДА**  
**ПРЕДСЕДНИКУ УПРАВНОГ СУДА**  
**ОДБОРУ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ**  
**ЗА ПРАВОСУЂЕ И ДРЖАВНУ УПРАВУ**

## ПРЕДЛОГ

- За разрешење судија Управног суда Гордане Џакула, Жељка Шкорића и Павел Јонаша, због нестручности и несавесности

За поднети предлог дајемо следеће

### Образложење

Дана 15.09.2011. Адвокатска комора Србије добила је решење Управног суда 20 У. 9733/11 од 12.09.2011. којим је усвојен захтев Шошкића Слободана, адвоката из Београда са седиштем канцеларије у Београду, улица Проте Матеје бр. 64/2 којим се одлаже извршење решења Адвокатске коморе Србије број 1171/11 од 31.08.2011. године до доношења одлуке по тужби.

Доказ: Фотокопија решења 20 У. 9733/11 од 12.09.2011.

Овакво решење представља директан атак на самосталност и независност адвокатуре, непоштовање аутономије рада органа Адвокатске коморе Србије, угрожавање кредибилитета и дигнитета адвокатуре и директно мешање у унутрашња питања адвокатуре, супротно Уставу Републике Србије и Закону о адвокатури, а што је све супротно јавном интересу.

Чланом 67. ст. 2 Устава Републике Србије предвиђено је да је адвокатура самостална и независна служба. Истовремено, овом одредбом је указано на значај кога има ова професија када је у питању јавни интерес и владавина права. Иако је спор пуне јурисдикције до сада био изузетак, када су у питању другостепена решења Адвокатске коморе Србије, бивше веће Врховног суда Србије је, готово по правилу, судило је у спору пуне јурисдикције. Приликом израде новог Закона о адвокатури, управо због ове чињенице, уведене су одредбе члана 6. став 3. – испуњеност услова из става 1 тачка 8: „достојност за бављење адвокатуром“ адвокаторска комора цени по слободној оцини,

а у члану 85. став 2 је предвиђено да: „нема неправилне примене прописа у доношењу одлуке адвокатске коморе којом је решавано по слободној оцени, на основу, у границама и у складу са циљем прописаних овлашћења и против овакве одлуке не може се водити управни спор пуне јурисдикције.“, а све у циљу очувања самосталности и независности адвокатуре и њеног искључивог права да цени питање достојности за бављење адвокатуром.

Напред цитирано решење Управног суда је донело веће састављено од судије Гордане Џакула, председник Већа и чланови већа Жељка Шкорића и Павел Јонаша.

Овако поступање у донетој одлуци означених судија представља пример нестручног и несавесног рада, са могућим питањем и достојности што је недопустиво у тако осетљивим питањима, као што је вршење јавних овлашћења у адвокатури које је поверено Адвокатској комори Србије и адвокатским коморама у њеном саставу, те обавезе Адвокатска коморе Србије да одговара за законито и правилно вршење јавних овлашћења, према чл. 65 Закона о адвокатури, са овлашћењем да предузима мере ради отклањања уочених недостатака у вршењу јавних овлашћења или раду органа комора у саставу Адвокатске коморе Србије.

Основна претпоставка за рад судија је чињеница да добро познају материјално и процесно право, да су умешни и способни да аналитички и синтетички размишљају и изводе аргументоване закључке, а како то предвиђа и Одлука о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и Председника судова.

Ако суд своју одлуку материјално - правно заснива на одредби чл. 23 ст.2 ЗУС-а и изводи одговарајуће закључке применом чл. 6. ст.1 тач. 8 Закона о адвокатури, вредновањем само навода тужиоца, то је очигледно да суд поступа супротно чл. 74 ЗУП-а у вези чл. 220, чл. 223 и чл. 342 ЗПП-а, те тиме и чини повреду права на правично суђење из чл. 32 ст. 1 Устава РС, директно одузимајући дата права АК Србије у чл. 65 Закона о адвокатури, што је недопустиво и као такво представља могући нестручни и несавесни рад судија.

Невероватно је образложење нападнутог решења, којим се кроз чињеницу да је подносилац тужбе наводно Председник Адвокатске коморе Београда цени достојност за бављење адвокатуром по основу критеријума који никад нису били критеријуми утврђени Законом о адвокатури или критеријуми које је адвокатура примењивала. Одредбом члана 6. став 2. Закона о адвокатури сматра се да: „није достојан поверења за бављење адвокатуром кандидат из чијег се живота и рада, у складу са општеприхваћеним моралним нормама и кодексом, може закључити да се неће савесно бавити адвокатуром и чувати њен углед.“ Сама функција у органима адвокатске коморе, односно избор на ту функцију која ужива јавно поверење и вишегодишњи стаж у адвокатури не значе имунитет или аболицију било ког адвоката да када дође до тешког кршења дужности и угледа адвокатуре, повреде Кодекса професионалне етике адвоката, Статута Адвокатске коморе Србије и Статута Адвокатске коморе Београда и Закона о адвокатури, његови поступци не могу бити предмет дисциплинског поступка, односно да се не може донети одлука о привременој забрани бављења адвокатуром у циљу спречава даљег вршења тежих повреда дужности адвоката и очувања угледа адвокатуре, као службе од јавног интереса.

Адвокатура са својим уставноправним положајем треба да ужива и ужива посебан углед имајући у виду значај и јавност рада. Имајући у виду управо те околности

Управни одбор Адвокатске коморе Србије је и донео решење о привременој забрани бављења адвокатуром у циљу заштите јавног интереса и интереса адвокатуре, јер према наводима поднете оптужнице против Слободана Шошкића, адвоката оцењено је да реч о великом броју тешких повреда дужности адвоката, повредама Кодекса професионалне етике адвоката, Закона о адвокатури, Статута Адвокатске коморе Србије и Статута Адвокатске коморе Београда. Бројност повреда које су наведене у дисциплинској оптужници, упућују на очигледну упорност и одлучност Слободана Шошкића да угрожава адвокатуру, а тиме и њен углед у јавности.

Образлажући своју одлуку Управни одбор Адвокатске коморе Србије управо и указује на нужност доношења такве одлуке, у циљу заштите јавног интереса, заштите угледа адвокатуре и спречавању могућих даљих повреда дужности адвоката.

Изведени закључци већа Управног суда немају своје потребно утемељење којим би у суштини заменом теза да се ради о особи која је Председник Адвокатске коморе Београда, да као такав ужива јавно поверење у адвокатској делатности треба му омогућити - дозволити да ради јер он се бави адвокатуром преко 40 година, да је стекао ореол личности од јавног поверења те да стога одлагање решења Адвокатске коморе Србије није противно јавном интересу!!!

Овако поступање и закључивање суда представља директан атак на целокупну адвокатуру Србије, недозвољиво и недопустиво игнорисање Закона о адвокатури, као и чл. 220, чл. 223, чл. 342 ЗПП-а а у вези чл. 74 ЗУП-а, и Устава Републике Србије. Посебно указујемо на обавезе које је Република Србије преузела ратификацијом низа међународних уговора и декларације које се односе на самосталност и независност адвокатуре и које су постале тако део унутрашњег правног система.

Невероватна је и околност да пре доношења оваквог решења, поступајуће веће није затражило изјашњење Адвокатске коморе Србије која је тужена у овом спору. Да је тужени имао прилику да се изјасни у овом поступку, односно да је циљ поступајућег већа да се све одлучне чињенице утврде на правилан и потпун начин, да се не угрожава дигнитет и кредибилитет коморе као службе од јавног значаја, Управни суд би имао у сазнању кључну чињеницу за одлучивање, а то је да тужилац није Председник Адвокатске коморе Београда од 15.05.2011. када је Скупштина Адвокатске коморе Београда поништила његов избор председника Адвокатске коморе Београда и као такав да не ужива јавно поверење у адвокатури и да његов приватни интерес, колико год да је адвокат није и јавни интерес.

Овако суд намерно или случајно не утврђује све релеватне околности од значаја, него априори «верује» наводима тужиоца и аболира га злоупотребом чл. 23 ст.2 ЗУС-а сматрајући да таквом одлуком не вређа јавни интерес, а у суштини то чини «газећи» по кредибилитету, независности и самосталности адвокатуре и ускраћујући право АК Србије на законом дато право у чл. 65 ст.5 Закона о адвокатури.

Независно о свега изнетог, обзиром на разлоге због којих је предлажемо разрешење, подсећамо да је према одредби члана 47. Закон о управним споровима свака одлука суда неопходно мора да садржи поуку о правном леку, било да је дозвољена посебна жалба или не, што у овом случају није наведено у писменом отпрамку решења Управног суда 20 У.9733/11 од 12.09.2011., а што говори о још једном разлогу несавесног и нестручног рада именованих судија и разлогу за њихово разрешење.

На крају, желимо да укажемо и на информације које су у средствима јавног информисања током 2007. и које заслужују да буду проверене и размотрене у поступку разрешења. Наиме, пуномоћник породице Карић је адвокат Слободан Шошкић који поступа и као бранилац и као пуномоћник у парничним поступцима. У 2007. години породици Карић је исплаћена значајна новчана сума из Буџета Републике Србије на основу пресуде Врховног суда Србије. Судија у Већу Врховног суда Србије који је донео пресуду на основу које је породици Карић исплаћен новац из Буџета Републике Србије је Гордана Џакула.

Да ли је то случајност?

У сваком случају, то треба проверити.

Са напред изнетих разлога предлажемо разрешење по хитном поступку судија:

1. Гордане Џакуле
2. Жељка Шкорића
3. Павела Јонаша.

ПРЕДСЕДНИК  
АДВОКАТСКЕ КОМОРЕ СРБИЈЕ  
Драгољуб Ђорђевић, адвокат